

Vlaams
Parlement

vergadering **C33 – BIN2**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 19 oktober 2010

INHOUD

- Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de voogdij over gewestgrensoverschrijdende intercommunales
- 211 (2010-2011) 3
- Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over niet-erkende activiteiten van het allochtone verenigingsleven
- 245 (2010-2011) 7
- Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de erkenning en organisatie van toeristische samenwerkingsverbanden
- 252 (2010-2011) 15

■

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder

Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de voogdij over gewestgrensoverschrijdende intercommunales - 211 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Voorzitter, minister, dames en heren, naar verluidt zullen de drie gewesten weldra een overleg houden over intercommunales die in meerdere gewesten tegelijkertijd actief zijn, de zogenaamde gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Die intercommunales ontsnappen immers op dit moment aan de voogdij van de gewestelijke overheid, en kennen de federale overheid als voogdijoverheid. Op die manier ontsnappen de betrokken intercommunales aan de striktere gewestelijke regelgeving.

Uw Waalse tegenhanger, Waals minister van Binnenlands Bestuur Paul Furlan, zei dinsdag in het Waals parlement dat een nieuw samenwerkingsakkoord dat moet verhelpen. Furlan stelt voor om de voogdij over bedoelde intercommunales toe te kennen aan één gewest. Dat zou het gewest kunnen zijn waar de maatschappelijke zetel gevestigd is of waar de meeste aangesloten gemeenten gelegen zijn.

Minister, klopt het dat weldra de drie gewesten zullen overleggen over hoe de gewestgrensoverschrijdende intercommunales alsnog onder gewestelijke voogdij kunnen vallen? Welke houding neemt u in dezen aan? Gaat u mee in de idee die de Waalse minister van Binnenlands Bestuur voorhoudt? Hebt u een andere visie of visies? Welke verdere timing acht u haalbaar in deze kwestie?

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Ik sluit me aan bij de vraag. Mij is altijd gezegd dat er wel degelijk sprake is van een voogdijregeling maar dat die in de praktijk niet werkbaar blijkt te zijn. Als ik de heer Reekmans zo bezig hoor, zou er zelfs helemaal geen voogdijregeling zijn voor de gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Ik dacht dat er wel een bestond, maar dat ze onwerkbaar was.

De voorzitter: De heer Durnez heeft het woord.

De heer Jan Durnez: Dit is inderdaad een oud dossier. De regeling van dit toezicht dateert van 1987 of 1988. Het is een complex dossier omdat dit probleem ook in de andere richting bestaat. In Wallonië of Brussel, waar Vlaamse gemeenten bij betrokken zijn, geldt dat ook.

Meer dan moeilijk is de aard van de decreten die van toepassing zijn. Het Waalse decreet heeft een totaal andere invulling van de intercommunales dan wij. Toezicht houden bij de burens met heel andere regels wordt erg moeilijk. Binnen ons gewest hanteren we een vrij eenvoudige regeling: we houden toezicht op de intercommunales die in ons gewest gevestigd zijn, ongeacht of ze gewestgrensoverschrijdend werken. Het is niet voor niets dat het al 20 jaar aansleept.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, dit is inderdaad een heel speciaal probleem. Het is een beetje typisch voor dit land. Een wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales regelt de intergemeentelijke samenwerking. Het toezicht op de intercommunales en later het toezicht op de gemeenten werd overgeheveld naar de gewesten. Het toezicht op de intercommunales werd in 1980 al overgedragen. Vlaanderen was ook eerder bevoegd voor het toezicht op de gemeenten. Met de Lambermontakkoorden heeft Vlaanderen de bevoegdheid gekregen voor de organieke wetgeving.

Er zijn dus enkele gewestgrensoverschrijdende intercommunales die kunnen ressorteren onder drie gewesten. Er is een wet van 1986 en wat betreft Vlaanderen een decreet houdende de intergemeentelijke samenwerking van 6 juli 2001. Dat decreet is enkel van toepassing op de samenwerking tussen gemeenten van het Vlaamse Gewest.

De bijzondere wet tot hervorming der instellingen (BWHI) van 1980 bepaalt dat de gewesten een samenwerkingsakkoord moeten sluiten voor die gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Dat zijn intercommunales waarvan de gemeenten tot meer dan één gewest behoren. Zoals hier gezegd werd, is dat een probleem. Er is nog een wet van 1986, maar er is geen overheid die toezicht houdt op de naleving ervan of die toezichtvoogdij uitoefent. Dat is een oud zeer, zoals de heer Durnez zegt. Het kent al een hele geschiedenis. Het lijkt wel kafkaïaans. Ik heb me een overzicht laten bezorgen.

In 1979 is er een poging van akkoord geweest over het toezicht op initiatief van minister Gramme, toen minister van Binnenlandse Zaken, met het oog op die wet van 1980. Hij heeft anticipatief geprobeerd om tot een overeenkomst te komen. In 1982 nam Vlaams minister Galle het initiatief voor een interne bespreking in het Vlaamse Gewest. In 1986 deed Vlaams minister Pede het voorstel om werkgroepen op te richten naar aanleiding van de verlenging van Sibelgas. Dat werd opgeschort in afwachting van de wet-Nothomb van 1986 op de intercommunales. In 1987 volgde een ontwerp van protocol tussen de gewesten. Dat werd na advies van de Raad van State ingetrokken na het nieuwe artikel 92bis in de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, dat sprak van een samenwerkingsakkoord. In 1989 deed minister-president Van den Brande een nieuw voorstel. Dat werd goedgekeurd door de Vlaamse Executieve, zoals dat toen nog heette, op 31 juli 1990. Dat is gestrand na een ontmoeting met Spitaels en Picqué. In 1995 deed Waals minister Ansel een poging. Die bleef na een vergadering op 6 maart 1995 zonder gevolg. In 2001 bleef een ultieme poging van het Vlaamse Gewest ook zonder gevolg.

Ik heb in mijn documentatie een beslissing van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1990. Het agendapunt luidt: “Het betreft gewestgrensoverschrijdende intercommunale verenigingen, uitoefening administratief toezicht, ontwerp van samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse, het Waalse en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest met betrekking tot de gewestgrensoverschrijdende intercommunales. De Vlaamse Executieve beslist met eenparigheid haar principiële goedkeuring te hechten aan het in rand vermelde ontwerp van samenwerkingsakkoord, de gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt te machtigen dit ontwerp van samenwerkingsakkoord voor te leggen aan het Waalse Gewest en aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.” Die beslissing dateert dus van 31 juli 1990.

Het verhaal is een beetje eentonig: u kunt al vermoeden dat dat niet tot een samenwerkingsakkoord heeft geleid.

We maken dan een grote sprong naar 2001. Op 14 februari 2001 wordt een nieuwe poging gedaan met het oog op een discussiemoment voor overleg tussen de Vlaamse en de Waalse administraties. Na dat overleg komt er een aangepaste versie voor ontwerp, op 16 februari 2001, voor bespreking met minister Sauwens. Na overleg met de minister komt er een ultieme derde versie van het ontwerp. Uiteindelijk komt er een ontwerp van tekst voor een vergadering op 23 februari 2001 tussen de Vlaamse en de Waalse ministers.

Op 7 mei 2001 volgt er een brief van Waals minister Michel aan minister Sauwens om te melden dat de Waalse regering zich kan vinden in een samenwerkingsakkoord. Dan is er geen reactie meer gekomen op een herinnering vanwege de intussen nieuwe Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, minister Paul Van Grembergen.

Sinds 2001 is er, volgens het overzicht dat ik gekregen heb van de regeringscommissaris, niets meer gebeurd. Ondertussen is de Waalse minister Furlan daarop aangesproken in het parlement en heeft hij een brief gestuurd naar de minister-president. De minister-president

heeft mij die brief bezorgd. In juni hebben we dan gezegd dat we wilden samen zitten om dat eindelijk eens uit te klaren, en dat we een werkgroep wilden opstarten. Die werkgroep is intussen samengesteld. Hij bestaat uit ambtenaren en kabinetsmedewerkers. Het was de bedoeling dat die werkgroep gisteren, 18 oktober, een eerste keer bijeen zou komen, maar door de treinstaking is dat uitgesteld. Er wordt nu een nieuwe datum gezocht.

Minister Furlan stelt voor om het toezicht op die intercommunales toe te kennen aan één gewest. Dat zou dan het gewest zijn waar de maatschappelijke zetel van de intercommunale is gevestigd of waar de meeste aangesloten gemeenten gelegen zijn.

In het ontwerp van samenwerkingsakkoord dat de Vlaamse Executieve op 31 juli 1990 principieel heeft goedgekeurd, staat dat de bevoegdheid toekomt aan het gewest waar de maatschappelijke zetel van de vereniging gevestigd was als primaire toezichthoudende overheid, met een adviesbevoegdheid voor de andere betrokken gewesten.

In februari 2001 resulteerde het overleg tussen de bevoegde Waalse administratie en de bevoegde Vlaamse administratie in een tekstvoorstel. Dat tekstvoorstel bepaalde dat bij de uitoefening van het bijzonder toezicht – oprichting, statuten, statutenwijzigingen – de beide gewesten gezamenlijk optreden en dat steeds de goedkeuring van de beide gewesten vereist is. Ook bij de uitoefening van het algemeen toezicht naar aanleiding van de behandeling van een klacht zou er steeds een voorafgaand overleg tussen de beide gewesten moeten zijn.

Ik denk dat die teksten van 2001 een goede vertrekbasis zijn. We moeten natuurlijk vermijden dat beslissingen die de gemeenten van een bepaald gewest of hun inwoners zouden schaden, niet aanvechtbaar zijn bij het desbetreffende gewest.

Ik kan daar nu geen timing op kleven. Ik ga dat zelf allemaal nog eens grondig bekijken. De bedoeling van 18 oktober was om eerst afspraken te maken over de aanpak. Persoonlijk denk ik dat het niet zozeer een probleem zal zijn om te komen tot het goedkeuringstoezicht in hoofde van de wet. De wet van 1986 is nog altijd van toepassing, zo lees ik ons Vlaamse decreet. Ik lees dat Vlaamse decreet als een decreet dat zegt: dit is van toepassing op alle intergemeentelijke verenigingen binnen het Vlaamse Gewest en heft dus de artikelen op van de wet van 1986, met uitzondering van de wet die van toepassing blijft, namelijk op de gemeenten die deel uitmaken van de gewestgrensoverschrijdende verenigingen.

Objectief moet het dus vrij eenvoudig zijn – al weet je natuurlijk nooit – om te zien of statuten, wijzigingen aan statuten en dergelijke sporen met de wet van 1986. Iets moeilijker wordt het wanneer het gaat over de behandeling van klachten. Het kan zijn dat je daar met andere culturen en andere opvattingen zit. Dan zul je tot een *modus vivendi* moeten komen om te weten hoe dit zal worden aangepakt. Dat dit niet eenvoudig is, zal voor iedereen onder u wel heel duidelijk zijn.

In 2001 was er toch een vrij verregaande overeenkomst getroffen. De Vlaamse Executieve had het voorstel principieel goedgekeurd, maar dat is blijven hangen en er is vanuit francofone en vanuit Brusselse kant nooit een antwoord gekomen. En dus ben ik blij dat de draad nu weer opgepakt wordt door minister Furlan. Aangezien hij zelf vragende partij is, hoop ik dat we dat in een constructieve geest zullen kunnen aanpakken en tot een oplossing kunnen komen die voldoende werkbaar is.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister, ik dank u voor het antwoord. De achtergrond die u hebt gegeven, toont aan waar het probleem zich bevindt en dat het moeilijk opgelost raakt.

Het gewest met een maatschappelijke zetel laten fungeren als het toezienende gewest, lijkt mij ook een basis van waaruit kan worden vertrokken. Maar er is nog een ander belangrijk punt, iets wat we nog niet hadden in de jaren tachtig en negentig, toen die wet is gemaakt. Het probleem bevindt zich namelijk vandaag ook een beetje bij de energie-intercommunales.

Ik geef een voorbeeld: de Provinciale Brabantse Energiemaatschappij (PBE), die nog maar pas is opgegaan in Infrax, is actief in vijf Waalse gemeenten. Ik wil hier niet aan een communautair opbod doen, maar wij betalen met onze Vlaamse begroting de energiebesparende maatregelen – superisolerende beglazing, dakisolatie en noem maar op – in vijf Waalse gemeenten. Wij zijn dus via de PBE met Vlaams geld in vijf Waalse gemeenten aan het isoleren. Het zijn uiteindelijk de netbeheerders die de premies uitbetalen. En dat gebeurt vandaag effectief door de PBE.

We moeten daar nu ook niet voortdurend een groot probleem van maken, maar ik geef het maar mee voor de bespreking die er moet komen tussen de gewesten. Ik vind dat er dan op zijn minst een terugbetalingsregeling moet zijn van het ene gewest naar het andere.

Of is dat er vandaag al? Dat is mij niet duidelijk.

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Mijnheer Reekmans, het criterium waar de maatschappelijke zetel gevestigd zou zijn, is een gevaarlijk criterium. Ik spreek uit ervaring, want ik ken twee intercommunales die allebei in Brussel gevestigd zijn, maar geen enkele maatschappelijke activiteit ontwikkelen in dat gewest en waar ook geen gemeenten van dat gewest als aandeelhouders in zitten. Je moet natuurlijk ergens zitten, en zeker als het gewestgrensoverschrijdend is, is Brussel het midden, vooralsnog het centripetale punt van dit land. Ik denk dat dat een gevaarlijk criterium is, of toch niet doorslaggevend.

Een ander criterium dat u opsomde, was het gewest met het grootste aantal gemeenten. Dat lijkt mij ook een moeilijk criterium. Ik verwijs opnieuw naar een van de twee intercommunales waarover ik spreek: daar zit het grootste aantal gemeenten in Vlaanderen, maar het grootste kapitaalsaandeel zit in Wallonië. Ook dat loopt dus niet altijd synchroon.

Het is vreselijk complexe materie, maar ik denk dat het antwoord van de minister wel zeer richtinggevend is. Als de minister de stelling wil hardmaken dat het onaanvaardbaar zou zijn dat een beslissing van zo'n gewestgrensoverschrijdende intercommunale niet zou kunnen worden aangevochten in een gewest wanneer het de belangen van dat gewest of van zijn inwoners zou schaden, denk ik dat je in alle omstandigheden een soort samenlopend toezicht zult moeten organiseren. Want al is de verhouding 95-5, als die 5 percent belangen geschaad wordt door een beslissing van een intercommunale die gewestgrensoverschrijdend is, dan moet je dat hier inderdaad kunnen betwisten, vooral ook omdat de bestuurscultuur, ook inzake intercommunales, erg verschillend is tussen Vlaanderen en Wallonië – en dat is dan zeer neutraal uitgedrukt.

Minister, ik vind uw uitgangspunt om de Vlaamse belangen in het oog te houden, ook wanneer de maatschappelijke zetel niet gevestigd is in Vlaanderen, of wanneer geen meerderheid van het kapitaal afkomstig is uit Vlaanderen of wanneer geen meerderheid van het aantal gemeenten in Vlaanderen gelegen is, essentieel.

De voorzitter: De heer Durnez heeft het woord.

De heer Jan Durnez: Voorzitter, minister, collega's, een van de knelpunten die er destijds ook al waren, was de problematiek van de presentiegelden, de vergoedingen en zo meer. Als je spreekt over cultuur en afspraken, is dat ook een element dat vanuit Vlaams oogpunt moet worden bekeken. Een vertegenwoordiger van een gemeente die toevallig in zo'n gewestgrensoverschrijdende intercommunale voorzitter mag zijn, is er soms behoorlijk wat beter aan toe dan zijn collega die het voorzitterschap waarneemt van een veel grotere intercommunale.

Een tweede knelpunt is de wijze van samenstellen. Aan Waalse zijde zijn de private partners nog altijd toegelaten. Dat is ook een element dat zal moeten worden bekeken, misschien met de wijzigende standpunten die hier kunnen ontstaan in de komende maanden.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ik ben het eens met de opmerkingen van de heren van Rouveroij en Durnez. Het is een zeer moeilijk probleem. Je botst op een totaal andere bestuurlijke indeling, met andere organieke wetgeving, andere cultuur, andere bestuurscultuur, andere ideeën. Het wordt aartsmoelijk om dat vanuit één gezamenlijk toezicht te gaan aanpakken, ook al zijn de drie partijen met de beste bedoelingen beziel. Wat ga je laten prevaleren? Goed, ze bestaan en ze zijn mogelijk gemaakt. We hebben ze dus als een gegeven. We gaan dat vanuit die lijnen proberen op te lossen.

Mijnheer Reekmans, ik ben absoluut geen specialist. Ik denk dat de heer van Rouveroij beter thuis is in die wereld. Bij mijn weten is Infrac geen intercommunale, maar een werkmatschappij die werkt voor diverse intergemeentelijke verenigingen. Dat is dus een maatschappij die opdrachten uitvoert voor onder andere ook gewestgrensoverschrijdende verenigingen.

De heer Peter Reekmans: PBE is wel een intercommunale, die actief is in vijf Waalse gemeenten. Als netbeheerder betalen zij uiteindelijk de premies uit, via de Vlaamse begroting.

Minister Geert Bourgeois: PBE is inderdaad een gewestgrensoverschrijdende intercommunale, en er zijn nog andere intercommunales die met Infrac werken. Ik wou zeggen dat ik dat zal meenemen en onderzoeken. Maar het is op zich niet meteen het gevolg van het feit dat het om een gewestgrensoverschrijdende intercommunale gaat. Infrac is dat niet. Het is een werkmatschappij.

Het is een moeilijk punt. We zullen zien of we eruit raken. Het is een probleem dat nog maar 30 jaar oud is. Wat is dat in de geschiedenis der mensheid? De eerste poging dateert van 1979, dus als we daar binnenkort rond mee zijn, schrijven we geschiedenis.

De heer Sas van Rouveroij: Ik wil nog even meegeven dat Infrac het gevolg is van de Europese plicht tot ontbundeling in de sector. Uiteindelijk komt dat vanuit WVEM (West-Vlaamse Energie- en Teledistributiemaatschappij), maar ingevolge Europese richtlijnen moest er ontbundeld worden in de elektriciteitssector, en toen is Infrac opgericht.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Ik ben tevreden dat de minister de visie deelt. Laat mij de drie belangrijkste aandachtspunten nog eens opsommen. Ten eerste: het toezicht. Het is belangrijk dat daar meer duidelijkheid over komt.

Ten tweede: de cultuurverschillen tussen Wallonië en Vlaanderen. Ook die moeten aan bod komen. De heer Durnez verwees al naar de zitpenningen in Wallonië. Nog een geluk dat ik niet in het Waalse parlement zit, want dan zou ik nog veel feller fulmineren tegen bepaalde buitensporige zitpenningen.

Ten derde: van mij mag het dat er via de Vlaamse begroting premies worden uitgekeerd voor energiebesparende maatregelen in Wallonië, maar dan vind ik dat die middelen op zijn minst moeten worden terugbetaald van gewest tot gewest. Ik hoop dat u dat ten gronde zult onderzoeken, minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over niet-erkende activiteiten van het allochtone verenigingsleven

- 245 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Minister, we zullen het erover eens zijn dat het verenigingsleven in een democratische, open samenleving een heel belangrijke functie vervult. Maar in de feiten zijn er nogal wat verschillen tussen het autochtone verenigingsleven, als ik dat zo mag noemen, waar de klemtoon toch vaak ligt op culturele, educatieve en gemeenschapsvormende activiteiten, terwijl er in het allochtone verenigingsleven toch andere noden en vragen zijn die meer in de richting van onderwijs, informatie en emancipatie gaan, uiteraard zonder het ene of het andere exclusief zo voor te stellen.

Vanuit de federaties van verenigingen van migranten komen er signalen dat er voor een aantal activiteiten, waar men op het terrein een reële behoefte aan voelt bij de doelgroep, op dit moment geen erkenning en structurele ondersteuning wordt geboden. De verenigingen en hun afdelingen kunnen hiervoor enkel een beroep doen op mogelijke projectsubsidies, zoals het systeem van de Managers van Diversiteit. Het gaat in de eerste plaats om een aantal activiteiten in de onderwijs sfeer, bijvoorbeeld Nederlandse taallessen voor oudkomers, waarmee men ook de deelname aan andere activiteiten, zoals uitstappen, kan stimuleren, laagdrempelige conversatielessen, het organiseren van informatiemomenten over onderwijs, huistaakbegeleiding en activiteiten die tot doel hebben de betrokkenheid van de ouders bij de schoolloopbaan en vrijetijdsinvulling van hun kinderen te verhogen.

Ook naar activiteiten die ingaan op religieuze vragen bestaat er een vraag, waar men vanuit de sector te weinig op kan ingaan. Bij jonge moslims heeft de islam als kader nochtans aan belang gewonnen. Het beleid zou hier op een positieve manier mee kunnen omgaan en hierop inspelen door diverse informatie aan te bieden en jongeren kritisch te leren denken. Vorming over islam en samenleving, aangeboden door het allochtone verenigingsleven, wordt op dit moment echter niet erkend als sociaal-cultureel werk.

In het onderzoek van het Centrum voor Migratie en Interculturele Studies (CeMIS) uit 2008 naar de werking van allochtone vrouwenverenigingen wordt bovendien gewezen op het risico dat een gebrek aan laagdrempelige ontmoetingsplaatsen en activiteiten aanbod voor allochtone meisjes en vrouwen, met name rond geloofsvragen, vanuit het sociaal-cultureel werk, de kwetsbaarheid voor fundamentalistische invloeden vergroot. Vooral vrouwenwerkingen verbonden aan de moskeeën vullen die blinde vlek in. Die werkingen bestaan al langer en hebben vaak een positieve dynamiek. Maar de laatste jaren, zo blijkt uit het onderzoek, ontstaan ook meer radicale groeperingen die zich richten op meisjes en vrouwen.

Minister, erkent u dat deze activiteiten waardevolle en emancipatorische activiteiten zijn die de integratie bevorderen? Deelt u de mening dat er in deze domeinen een rol is weggelegd voor het allochtone verenigingsleven? Welke mogelijkheden ziet u om de verenigingen en hun vrijwilligers hierin structureel te ondersteunen? Wilt u via de volgende oproepen voor Managers van Diversiteit, projecten honoreren die ingaan op vragen over geloofsbeleving en -praktijk in een diverse en seculiere samenleving?

Mevrouw Annick De Ridder: Om eerlijk te zijn, mijnheer Kennes, zie ik het probleem niet echt. U haalt een aantal activiteiten aan waarvoor men een beroep kan doen op mogelijke projectsubsidies, maar waarvoor – terecht, denk ik – geen structurele ondersteuning mogelijk is.

Zoals ik het heb begrepen, moet zo'n allochtone zelforganisatie wel het bewijs leveren dat ze ook activiteiten organiseert die net de kloof met de omgeving dichten, de integratie in het sociale weefsel en de maatschappij versterken en naar boven brengen en de samenleving met andere groepen bevorderen. Als dat zou veranderen, zou men nog sterker instellen op die pure interne werking, waarbij het dan niet meer gaat om bruggen slaan naar andere groepen. Het gaat dan om zelfbestendige activiteiten zoals islamlessen, werking in eigen ontmoetingsplaatsen, vaak ook gesegregeerd – met af en toe enkel mannen of enkel vrouwen.

Ik vind dat niet de juiste manier om met die zelforganisaties om te gaan.

U weet dat we er enkele jaren geleden zelf op hebben gehamerd dat iedere allochtone zelforganisatie zou moeten bewijzen dat zij zich openstelt naar die andere maatschappelijke groepen. Zich terugplooiën op zichzelf is nefast voor de integratie in de arbeidsmarkt, het sociale weefsel en de culturele wereld. Ik zou niet graag zien dat in die richting wordt gedacht. Ik vind dat een stap achterwaarts in plaats van voorwaarts. Onze invalshoek verschilt misschien lichtjes, maar ik ben even benieuwd naar het antwoord als u.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, mijnheer Kennes, dank u voor deze vragen, die me toelaten om dieper in te gaan op heel die problematiek. Ons uitgangspunt loopt gelijk. Ik heb in de twee discoursen geen verschillen ervaren. Het is heel belangrijk dat we die participatie aan het verenigings- en gemeenschapsleven benadrukken. Dat is de sleutel tot het volwaardig lid zijn van die gemeenschap en om aan ‘empowerment’ te geraken. Ik vermoed dat we deze beleidslijn allemaal onderschrijven. Het is een beleidslijn van deze Vlaamse Regering die zich weerspiegelt in tal van initiatieven in tal van beleidsdomeinen.

Ik weet niet of het wel zo goed mogelijk is om het onderscheid te maken tussen het autochtone en het allochtone verenigingsleven. Volgens u ligt bij autochtone verenigingen de nadruk op culturele, educatieve en gemeenschapsvormende activiteiten. Bij allochtone verenigingen zou de nadruk liggen op onderwijs, informatie en emancipatie. Ik ben het ermee eens dat de inhoud van de activiteiten kan variëren, maar ik zie in het algemeen in de doelstellingen van de autochtone en allochtone verenigingen geen verschil. Onderwijs net als informatie verstrekken en emancipatie zijn vormen van educatie, en ook de nieuwe Vlamingen hebben baat bij culturele en gemeenschapsvormende activiteiten. Ik zou dat niet zo rigide opdelen, temeer omdat mijn antwoord ook gaat in de richting van de visie van mevrouw De Ridder.

Het sociaal-cultureel vormingswerk ressorteert onder de bevoegdheid van minister Schauvliege. De doelstellingen van verenigingen die erkend worden binnen het sociaal-cultureel volwassenenwerk, zijn vastgelegd in de regelgeving.

Ik stel samen met u vast dat er allochtone verenigingen zijn die niet in aanmerking komen voor een subsidie vanuit het sociaal-cultureel volwassenenwerk. Maar de reden is niet zozeer inhoudelijk van aard. Allochtone verenigingen voldoen vaak niet aan de structurele vereisten die aan de verenigingen voor sociaal-cultureel volwassenenwerk worden gesteld. Ik geef enkele voorbeelden: het moeten vzw's zijn; ze moeten minstens vijftig werkende afdelingen hebben, verspreid over drie Vlaamse provincies, waarbij in elke provincie minstens vijftig aangesloten afdelingen of groepen actief zijn; ze moeten beschikken over een registratiesysteem met betrekking tot de werking van de aangesloten afdelingen of groepen dat voldoet aan de vereisten die de Vlaamse Regering heeft vastgesteld.

Met andere woorden: verenigingen die erkend willen worden als vereniging binnen het sociaal-cultureel volwassenenwerk, moeten professioneel georganiseerd zijn en een voldoende groot werkingsgebied hebben. Daar knelt het schoentje voor veel allochtone verenigingen, niet zozeer in de aard van de activiteiten.

In het Integratiedecreet, dat op 23 april 2009 door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd, staat geen subsidiëring van allochtone verenigingen ingeschreven. Er werd wel een afbakening gemaakt tussen de taken van het Vlaams expertisecentrum en de integratiecentra enerzijds en de participatieorganisatie anderzijds. Deze structuur is trouwens gelijkaardig binnen andere sectoren waar participatie van de doelgroep belangrijk is: binnen Gelijke Kansen, Armoedebestrijding en ook Cultuur worden in eerste instantie koepelverenigingen gesubsidieerd.

Bij nieuwe Vlamingen zijn er natuurlijk een aantal behoeften waar de zogenaamde allochtone verenigingen trachten op in te spelen via allerhande initiatieven. Het is vanzelfsprekend dat een organisatie tracht tegemoet te komen aan de noden en verwachtingen van haar leden. Ik

meen echter niet dat we vanuit Inburgering deze activiteiten afzonderlijk moeten subsidiëren. Het integratiebeleid van de Vlaamse overheid is er in eerste instantie op gericht de toegankelijkheid van de reguliere voorzieningen te vergroten, en ervoor te zorgen dat de nieuwe Vlamingen deelnemen aan het maatschappelijk leven. We zitten met een aantal problemen. We hebben tweede en derde generaties, vaak moeten we opnieuw beginnen. Dat mag ons niet tegenhouden om de mensen die hier wonen en deel willen uitmaken van onze samenleving, er zoveel mogelijk bij te betrekken op alle vlakken in alle mogelijke maatschappelijke domeinen.

In steden en gemeenten met veel nieuwe Vlamingen subsidiëren we integratiediensten. Die diensten werken actief aan het verhogen van de onderwijskansen voor nieuwe Vlamingen. Daarvoor werken ze intens samen met scholen én ouders. Voor de nodige expertise kunnen zowel de lokale besturen als de scholen worden ondersteund door het Vlaams Minderheden-centrum en de integratiecentra.

Als we willen komen tot een echt inclusief integratiebeleid waarbij binnen de verschillende beleidsdomeinen oog is voor de specifieke noden van nieuwe Vlamingen, dan ben ik ervan overtuigd dat zich dat ook moet vertalen in het middenveld, in het verenigingsleven. Allochtone vrouwen zijn vrouwen, en dus heeft ook de vrouwenbeweging hier een rol te vervullen. Allochtone ouders zijn ouders en dus hebben de ouderverenigingen hier een bijzondere uitdaging, namelijk de allochtone ouders betrekken bij hun organisatie. Allochtone holebi's moeten binnen de holebiverenigingen terechtkunnen enzovoort. Dit is de visie van deze regering.

Het meer 'traditionele' middenveld of de zogenaamde 'autochtone' verenigingen kunnen bovendien een rol spelen in de professionalisering van de 'allochtone' verenigingen. Het kan niet de bedoeling van een integratiebeleid zijn om een parallel middenveld op te richten, ook al blijft het zinvol dat er een zekere categoriale aandacht blijft bestaan voor specifieke noden waarmee de doelgroep wordt geconfronteerd. Deze categoriale aandacht moet er in eerste instantie op gericht zijn om binnen de bestaande structuren aandacht te vragen voor de noden en uitdagingen van de specifieke doelgroep.

Wat betreft de activiteiten in de onderwijs sfeer, denk ik dat het in eerste instantie belangrijk is om een goede afstemming te bereiken met het beleidsdomein Onderwijs. Uiteraard is onderwijs een van de krachtigste instrumenten voor integratie: Nederlandse taallessen voor volwassenen, het bevorderen van ouderparticipatie, de ongecertificeerde uitstroom van allochtone jongeren tegengaan, de kennis van het Nederlands bevorderen, het zijn allemaal thema's waar de integratiesector, het middenveld en de onderwijssector samen werk moeten van maken.

Niets belet ouders van allochtone afkomst om zich apart te verenigen. Dat is niet verboden. Vrijheid van vereniging is een van onze fundamentele rechten en vrijheden, maar het is uiteraard niet de bedoeling van ons beleid om te komen tot aparte, ik durf bijna zeggen: gesegregeerde activiteiten. Het is absoluut niet bevorderlijk voor de emancipatie van de betrokkenen en voor hun mogelijkheid om kansen te verwerven. Hetzelfde geldt voor conversatielessen. Het organiseren van laagdrempelige oefenkansen kan het best gebeuren in samenspraak met centra voor volwassenenonderwijs en/of centra voor basiseducatie. Er is meer diversiteit nodig in het leren van Nederlands, maar alleen als er ook voldoende kwaliteit gegarandeerd kan blijven en als we de krachten bundelen.

Ik deel uw overtuiging dat er nood is aan activiteiten die ingaan op religieuze vragen. Uiteraard speelt het onderwijs hier een belangrijke rol. Opleiden tot kritisch denken en het stellen van religieuze vragen zijn doelstellingen van het onderwijs. Dat alleen is niet voldoende. Er is ook een rol weggelegd voor erkende moskeeverenigingen. Er loopt nu een internationaal onderzoek naar de mogelijke rol van religieuze leiders in het integratieproces. Ik verwacht daarvan in 2011 concrete resultaten. Dit project van de International Organization for Migration uit Helsinki wordt door meerdere landen gesteund, onder andere

Duitsland, Frankrijk en Nederland. Wij leveren een bescheiden cofinanciering. Dit belangrijke maatschappelijke thema vergt nog veel onderzoek.

De vrouwenbewegingen hebben een rol te spelen in de vrouwenemancipatie. Ik volg de onderzoekers van het Centrum voor Migratie en Interculturele Studies (CeMIS): er is een specifieke nood voor allochtone vrouwen op het vlak van emancipatie. Maar ik volg hen niet waar zij zeggen dat dit een exclusieve opdracht is voor de integratiesector. Dit is een taak voor het 'klassieke' verenigingsleven. Het is veel beter dat er geen afzonderlijke structuren komen voor allochtone vrouwen, ook al hebben zij het recht om dat te doen. Niemand spreekt dat tegen. Maar het is op alle vlakken bewezen – voor kinderen, scholieren, studenten, mensen die actief zijn op de arbeidsmarkt – dat ze sneller integreren, meer kansen hebben en het beter stellen in de samenleving als ze deel uitmaken van het reguliere leven, als ze partners en vrienden hebben in de autochtone gemeenschap.

Het is mijn overtuiging dat het integratiebeleid op de eerste plaats moet inzetten op het begeleiden en stimuleren van de zogenaamde autochtone verenigingen, om hun werking open te stellen voor de doelgroep van de nieuwe Vlamingen. Die organisaties en verenigingen mogen zich absoluut niet richten tot de exclusief autochtone bevolking. Wij moeten dat in elk beleidsdomein onder ogen nemen. Ik probeer dat te doen met andere beleidsdomeinen, bijvoorbeeld Erfgoed. Er zijn voorbeelden van schitterende samenwerking, waar nieuwkomers zich associëren met het erfgoed van het land waar ze zich zijn komen vestigen en dat ook beschouwen als hun erfgoed. Ze treden dan bijvoorbeeld op als gids bij Open Monumentendagen. Dat zijn voorbeelden van betrokkenheid bij het maatschappelijke leven in het land waar ze zich vestigen.

Veel verenigingen doen hiervoor veel inspanningen. Dat wordt opgevolgd en gemonitord, ook in de sector Cultuur. Ik heb daar geen zicht op. Men onderzoekt daar in hoeverre verenigingen erin slagen om de nieuwe Vlamingen te betrekken.

Ik wil er via inburgering voor zorgen dat nieuwe Vlamingen zoveel mogelijk worden betrokken bij ons maatschappelijk leven. U weet dat ik werk maak van 'inburgeringscoaches'. Ik heb daarmee voor het eerst kennisgemaakt in Nederland. Ik was gisteren in Barcelona, waar tot mijn verrassing hetzelfde systeem bestaat als in Nederland. In Nederland wil men 10.000 'taalmaatjes' hebben. Die mensen gaan op stap met iemand uit de allochtone gemeenschap. Ze gaan daarmee winkelen, naar het stadhuis, naar de gezondheidszorg of op café een gesprek voeren. Die variant bestaat in Barcelona. De minister van Inburgering heeft me laten weten dat ze daar over 10.000 taalkoppels of linguistic couples beschikken. Veel politici vervullen op die manier een voorbeeldrol. Hijzelf vormt een koppel met iemand van allochtone afkomst. De voorzitter van het Catalaans parlement doet hetzelfde. Meer dan 10.000 mensen hebben zich hiertoe geëngageerd.

Op die manier wordt de kans tot opname in en deelname aan het klassieke middenveld veel groter. Die mensen nemen allochtonen mee naar de sport- of cultuurvereniging waar ze zelf deel van uitmaken. Ze nemen ze mee naar een toneelvoorstelling, een muzikaal event en dergelijke.

De taalcoaches kunnen een element van de grotere participatie vormen. We werken momenteel het concept van de inburgeringscoaches uit. Dit inburgeringsproject loopt momenteel in Antwerpen en in de Vlaamse Rand. Het is de bedoeling het project in 2011 definitief te lanceren.

De Koning Boudewijnstichting heeft de werking van de projectoproep voor Managers van Diversiteit 2010 geëvalueerd. De aanbevelingen zijn duidelijk. We moeten ons op een thema focussen. Ik heb dit in beleid omgezet. Dit jaar vormt de huwelijksmigratie het thema. De middelen zijn vrijgemaakt. De projecten die in 2010 zijn goedgekeurd, moeten het mogelijk maken in de toekomst op deze manier voort te werken. Ik wil niet langer met een versnipperde vraag werken.

Wat de specifieke vraag betreft over de ondersteuning van projecten die betrekking hebben op de geloofsbeleving, heb ik al naar de moskeeverenigingen verwezen. Uit het door de heer Kennes aangehaalde onderzoek van het Centrum voor Migratie en Interculturele Studies blijkt er een risico op radicalisering te bestaan in de groepen die los van de moskeeverenigingen bestaan. Ik denk dan ook dat we afzonderlijke verenigingen beter vermijden.

Een moskeevereniging die een erkenning heeft verkregen, mag volgens het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de erkenning van geloofsgemeenschappen van erkende erediensten immers “in geen geval op welkdanige wijze dan ook haar medewerking verlenen aan activiteiten als ze strijd zijn met de Grondwet en met het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: We onderschrijven uiteraard het beleid van de minister om de toegankelijkheid van de reguliere voorzieningen te bevorderen en om de inschakeling van taalcoaches mogelijk te maken. Dat zijn goede initiatieven die we zeker kunnen steunen.

Ik wil er echter op wijzen dat Vlaanderen al een zeer actief allochtoon middenveld kent. In de sector van het sociaal-cultureel werk gaat het om veertien erkende federaties met 1266 afdelingen. Het gaat om mensen met een Italiaanse, Marokkaanse, Afrikaanse, Latijns-Amerikaanse, Turkse of islamitische achtergrond. Die mensen worden door veel verschillende elementen gebonden. Dit inspireert hen om dit middenveld op een gemeenschapsvormende manier gestalte te geven en om zich te verenigen. Binnen dit verenigingsleven organiseren ze een aantal zaken.

Die federaties zijn erkend en zijn actief. Ze stoten op bepaalde zaken die het inburgeringsbeleid in mijn ogen ten goede komen. Op die manier worden onze gemeenschappelijke doelstellingen bevorderd. Ik denk dan aan huiswerkbegeleiding of aan laagdrempelige conversatieklassen. Het is niet nodig hiervoor contact met andere instellingen op te nemen. Dit kan in de vertrouwde omgeving plaatsvinden. Ik denk ook aan informatie over de vrijetijdsbesteding van kinderen en dergelijke.

Dit is eigenlijk de kern van mijn vraag. Kunnen we het bestaande aangrijpen om het inburgeringsbeleid kansen te geven? Sociaal-culturele verenigingen ervaren deze behoefte. We moeten dit mogelijk maken.

Er is een element van geloofsbeleving. In veel gevallen gaat het om de islam. Volgens mij kunnen we dit op een positieve manier aangrijpen. Uit het onderzoek van het CeMIS blijkt dat er een zeker gevaar bestaat indien we dit niet opentrekken. We moeten hier in een kader van kritisch denken mee omgaan.

Ik denk dat we het er allemaal over eens kunnen zijn dat er bepaalde gevaren dreigen. De voorzitter zal dit ook begrijpen. Het gaat er niet om die mensen in hun eigen groep op te sluiten of van ons weg te houden. Het gaat er net om openheid te brengen. We moeten de mogelijke gevaren doorbreken. We moeten daar niet flauw over doen. We moeten dit op een positieve manier doorbreken. Dit is de uitdaging waar we voor staan.

Dit is de uitdaging waar we voor staan. De vier doelstellingen van de sociaal-culturele verenigingen liggen vast in het decreet. De vraag is of de migrantenfederaties die ik net heb aangehaald in de praktijk de kans moeten krijgen op inburgering in te zetten. We zouden kunnen besluiten dat de activiteiten die niet als sociaal-cultureel werk worden erkend toch belangrijk zijn, een bijdrage tot een harmonieuze samenleving leveren en ertoe bijdragen dat mannen, vrouwen, kinderen en gezinnen hun plaats in onze Vlaamse samenleving vinden.

De vraag is dan hoe we dit willen ondersteunen. Er is geen ondersteuning vanuit het sociaal-cultureel werk. Zijn er mogelijkheden om andere kanalen te gebruiken? Kunnen we in structurele ondersteuning voorzien?

Het is zeker niet, zoals de voorzitter daarnet heeft gesuggereerd, onze bedoeling de mensen op te sluiten, apart te houden of zich in de stad naast elkaar te laten ontwikkelen. Het is onze bedoeling emancipatorisch te werken en alle kansen aan te grijpen om die mensen hun plaats in onze open samenleving te laten vinden.

Mevrouw Annick De Ridder: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik kan me hier zeker in vinden. Ik zou echter toch nog een bijkomende vraag willen stellen.

De minister heeft gesproken over 1266 allochtone zelforganisaties of organisaties die zich afdelingen van bewegingen in het middenveld noemen. Ze bieden hun leden maatschappelijke vorming aan en ze bouwen bruggen. Ik stel vast dat heel wat van die activiteiten worden gesubsidieerd. Zal het in de toekomst mogelijk zijn die organisaties te vragen zich voor iedereen open te stellen?

Het gaat niet om private verenigingen. In het Antwerpse is er ergens een fitnessclub waar enkel vrouwen zijn toegelaten. Dat staat op de deur te lezen. Ik kom daar niet binnen. Het is echter hun goed recht dit bord op te hangen. Ze werken immers zonder subsidies.

Ik vraag me af of we gesubsidieerde verenigingen, al dan niet na een overgangperiode, kunnen verplichten zich voor mannen, vrouwen, allochtonen, autochtonen enzovoorts open te stellen. Ik denk dan aan een gesubsidieerde Koerdische voetbalploeg die moet toelaten dat Turkse, Marokkaanse of Vlaamse mensen er komen voetballen. Ik heb het over een vrouwenvereniging die historisch is gegroeid als het samenklitten van vrouwen die voor hun rechten moesten vechten en die nu activiteiten organiseert waarop mannen ook welkom zouden moeten zijn.

We hebben dit debat enkele jaren geleden al gevoerd. Het is niet evident dit onmiddellijk in te voeren. Die verenigingen bevinden zich echter in de gesubsidieerde sector. Het kan niet langer dat dergelijke organisaties zich enkel op mannen, op vrouwen of op allochtonen richten. Het zou maar eens omgekeerd moeten zijn. Er zou maar eens een Antwerpse of Gentse voetbalploeg voor 12-jarigen moeten beslissen dat mensen met de naam Mohammed er niet in mogen.

Waar willen we in de toekomst heen? Ik vind dat mensen zich mogen verenigen. Indien een vereniging wordt gesubsidieerd, moet ze een paar jaar later sterk genoeg zijn om zich ook voor iedereen in onze maatschappij open te stellen. Enkel op die manier komen we tot echte integratie en tot een grote voetbalploeg. Nu bestaan naast elkaar twaalf ploegen, eentje voor iedere subcultuur. Ze laten immers niet toe dat iemand anders zich tot hun club bekeert. Dat is een vraag voor de toekomst. We moeten dit groot politiek debat durven te voeren.

Minister Geert Bourgeois: Ik wil enkel kort verwijzen naar wat ik daarnet al heb verklaard. Wat het laatste discussiepunt betreft, is het duidelijk de taak van elk beleidsdomein ernaar te streven dat alle organisaties, verenigingen of onderwijsinstellingen zich voor alle bevolkingsgroepen openstellen. In dit geval gaat het om autochtonen en allochtonen. De bijzondere uitdaging bestaat eruit ervoor te zorgen dat de vereniging van autochtone origine zich voor allochtonen openstelt en de vereniging van allochtone origine zich voor autochtonen openstelt. Indien die verenigingen zich naast elkaar zouden ontwikkelen en niet tot integratie zouden overgaan, zou dit nefast voor onze samenleving zijn. Dit is ons beleid niet.

Dat is de samenleving waar we naar moeten streven. Het gaat hier uiteraard om een regeringsbreed beleid. Volgens mij moet in elk beleidsdomein een inclusief beleid worden gevoerd. We moeten ervoor zorgen dat we dit met Onderwijs, Sport, Cultuur en dergelijke bereiken.

Ik weet dat de allochtone verenigingen een subsidieprobleem hebben. Er is destijds in een overgangsregeling voorzien. Die regeling loopt in 2010 ten einde. Een aantal verenigingen zouden niet meer aan de subsidiecriteria voldoen. Deze zaak valt echter onder het beleidsdomein Cultuur.

Wat integratie en inburgering betreft, bepaalt het decreet niet dat we verenigingen subsidiëren. Ik heb niet de intentie daarmee te beginnen. Ik heb daar trouwens ook de middelen niet toe. Indien we dat zouden willen, zouden de budgetten voor inburgering en integratie enorm moeten worden verhoogd. Dat geld is er nu niet.

We moeten een beleid voeren dat op integratie en niet op segregatie is gericht. We mikken niet op een aparte ontwikkeling. Ondanks de algemene maatschappelijke doelstelling gaat het soms om waardevolle zaken. Om hun roots en bepaalde culturele verbanden niet te vergeten, blijven die mensen elkaar zien en met elkaar samenwerken. Het is echter in hun eigen belang deel uit te maken van de verenigingen die zich tot alle Vlamingen richten. Dat kunnen aparte vrouwenverenigingen zijn. Dat is het punt niet. Die bestaan in elke sector. Het is belangrijk dat ze daar deel van uitmaken. Daar moeten we in elke sector op inzetten.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik moet toch nog even het woord nemen. Het debat is duidelijk nog lang niet afgerond. We moeten eens zien wie de echte liberale partij is. In het Vlaams Parlement claimen twee partijen die titel. Ik merk hoe hier over de vrijheid van vereniging wordt gedacht. *(Opmerkingen van mevrouw Annick De Ridder)*

Subsidies houden niet in dat iemand naar de pijpen van de subsidieverstrekker moet dansen. Subsidies vormen een ondersteuning. Indien een subsidiëring inhoudt dat mensen het wezen van hun vereniging niet meer mogen beleven, zijn we zeer slecht bezig. In het Oostblok waren er heel wat types van door de overheid gesubsidieerde verenigingen. Ik wil hier absoluut niet aan refereren. Wie een subsidie ontvangt, moet niet naar de pijpen van anderen dansen.

De vrijheid van vereniging houdt in dat mensen zich verenigen op basis van criteria die hun dierbaar zijn. Het is evident dat onze Antidiscriminatiewet voor iedereen moet gelden. Ik wil gewoon even in herinnering brengen dat mensen zich mogen verenigen op basis van kenmerken die hen binden. Dat kan om sport, geslacht, herkomst, woonplaats of vakantiebestemming gaan.

Ik verwijs in dit verband ook nog even naar de studie van de heer Lijphart over de verzuilde Nederlandse samenleving. Het katholieke zuiden van Nederland had een vrij sterke gemeenschapsstructuur. Op termijn heeft dit in heel Nederland tot de sterke emancipatie van die mensen geleid. Momenteel gaat het om een achterhaalde etappe. We moeten dit niet overbeklemtone. Soms is het noodzakelijk door een bepaalde fase te gaan. Indien mensen zich vanwege een bepaalde achterstelling of op basis van een bepaalde interesse bundelen, kan dit hun toekomstige plaats in de samenleving versterken. Op een bepaald ogenblik kan dat wat hen heeft doen samenklitten, achterhaald zijn. Dan hebben ze dat niet meer nodig. Daarvoor moeten we geen schrik hebben. We moeten juist het emanciperende van de keuzes van die verenigingen aangrijpen, naast de andere zaken waar een goed en duidelijk Vlaams beleid wordt gevoerd. De krachten van het verenigingsleven, in dit geval het allochtone verenigingsleven, mogen we zeker niet onderschatten.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer Kennes, u moet me niets bijbrengen over het liberalisme, dat kan ik zelf goed genoeg. Een gesloten instelling die discrimineert op basis van ras of geslacht, moet dat maar doen, maar dan zonder belastinggeld. Dat is vrijheid van vereniging. Als men subsidies aanvaardt en krijgt van een overheid, dan moet men niet naar de pijpen dansen, maar wel een aantal basisgrondrechten in herinnering houden. Dat is gelijkheid tussen man en vrouw, dat is niet-discriminatie naar ras, geslacht enzovoort. Dat is het punt dat ik hier wil maken. Dat heeft niets te maken met de vrijheid van vereniging, maar wel met het subsidiëren van activiteiten met belastinggeld. Daar maak ik een onderscheid.

Ik hoop dat we in de toekomst een voetbalploeg hebben waar een Koerd, een Jood, een Palestijn, een Waal en een Vlaming welkom zijn, en niet acht of negen verschillende

voetbalploegen waar op basis van ras een onderscheid wordt gemaakt, en waar men dat geoorloofd vindt. Die piste wil ik absoluut niet bewandelen.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Wat het einddoel betreft, liggen onze meningen niet zo ver uit elkaar. Het gaat over de manier waarop je een bepaald doel bereikt. Soms ga je met de beste bedoelingen en vanuit een heel idealistisch beeld al een stap vooruit, en bereik je niet waar je eigenlijk wilt uitkomen. De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens. Het is niet door te idealistisch van stapel te lopen, dat we het einddoel zullen bereiken. Kijken naar de noden die vandaag worden gesteld in het allochtone verenigingsleven, kan belangrijker zijn om het doel te bereiken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de erkenning en organisatie van toeristische samenwerkingsverbanden - 252 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Over de erkenning van het decreet van 2009 is er heel wat bezorgdheid. Dat decreet is in dit parlement goedgekeurd met het oog op de ontwikkeling, promotie en kwaliteitszorg van het toeristische aanbod, zodat gemeenten en provincies, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, een toeristisch samenwerkingsverband tot stand brengen of ertoe toetreden. Hoe dit alles concreet in zijn werk gaat, is terug te vinden in het decreet Toeristische Samenwerkingsverbanden van 6 maart 2009 en het bijhorende uitvoeringsbesluit van 4 september 2009.

Artikel 11 van dat decreet zegt: “De op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit decreet bestaande samenwerkingsverbanden van de gemeenten en provincies die niet in overeenstemming zijn met het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, het Provinciedecreet van 9 december 2005 of het decreet van 6 juli 2001, houdende intergemeentelijke samenwerking, en die erkend willen worden als toeristisch samenwerkingsverband, moeten zich binnen een jaar na de inwerkingtreding van dit decreet in overeenstemming brengen met de bepalingen van dit decreet.” Dat wil zeggen dat die samenwerkingsverbanden, willen ze als een erkend toeristisch samenwerkingsverband verder door het leven gaan, voor het einde van dit jaar het dossier moeten hebben opgestuurd, en zichzelf in orde moeten brengen met dit decreet.

Niettemin heerst er bij de verschillende partners onrust over de praktische uitvoering. Zo stelt het decreet dat als een samenwerking met een gemeente wordt aangegaan, de helft plus één van de stemgerechtigden moet worden aangeduid door de gemeenteraad. Deze regel gaat eveneens op voor de leden. Dat brengt niet alleen de nodige veranderingen teweeg binnen de clusterwerkingen van gemeenten, die bijvoorbeeld in het kader van provincies worden opgestart, ook de VVV's (Vereniging voor Vreemdelingenverkeer) zijn heel bezorgd over de impact van dit decreet en de regelgeving op deze werking. Als we praten over kwaliteit, promotie en ontwikkeling van de toeristische uitbatingen en het beleid, moeten we zeker het werk van de VVV's waarderen. Zij hebben daar een heel belangrijke bijdrage in.

Het toeval wil dat deze VVV's voor 80 procent – als het niet meer is – uit vrijwilligers bestaan, en dat ze niet aan de voorwaarden voldoen om opgenomen te worden in het decreet Toeristische Samenwerkingsverbanden. In heel wat gemeenten zijn de toeristische beleidsmedewerkers en schepenen betrokken bij de VVV's, of er ook in opgenomen. Mag dat dan nog? Mogen ze nog in de VVV-werking zitten? We hebben verschillende mogelijkheden

van samenwerkingsverbanden: de gemeentelijke toeristische, de intergemeentelijke toeristische samenwerkingsverbanden. Ik zou verwachten dat een samenwerking met het VVV mogelijks valt onder een gemeentelijk toeristisch samenwerkingsverband. Daaraan voldoen ze vandaag zeker niet qua samenstelling.

Vanuit het standpunt van de vrijwilligerswerking lijkt het mij niet opportuun om alle VVV's om te vormen tot een niet meer hoofdzakelijke vrijwilligerswerking. Bovendien wordt er in de wandelgangen gefluisterd dat er alleen nog projectsubsidies – Vlaams, maar ook provinciaal – zullen worden toegekend wanneer er wordt voldaan aan de voorwaarden van het decreet Toeristische Samenwerkingsverbanden van 6 maart 2009. Een gemeente kan een projectsubsidie aanvragen, maar ik ken veel gemeenten die voor hun projectsubsidies en samenwerking via de VVV's werken. Kunnen die toeristische samenwerkingsverbanden dan nog in aanmerking komen, ja of neen?

Minister, we hebben een jaar tijd om de samenwerkingsverbanden die vandaag bestaan, in orde te stellen met het decreet. Dat gebeurt niet vanzelf. We rekenen erop dat ze allemaal het Staatsblad lezen, maar we kunnen dat niet verwachten, ook niet dat ze weten op welke manier ze dat moeten uitvoeren. Welke stappen hebt u ondernomen om de bepalingen van het decreet te communiceren naar alle betrokkenen? Welke instantie of instanties hebben hierin een begeleidende rol gespeeld? Op welke manier is men tewerk gegaan? Wanneer werd deze communicatie op gang getrokken?

Momenteel kunnen er door de verschillende partners – VVV's, clusters, gemeenten, provincies – aanvragen worden ingediend voor toeristisch-recreatieve projectsubsidies (TRP-subsidies). Zal deze mogelijkheid blijven bestaan? Of zullen de TRP-subsidies alleen nog weggelegd zijn voor zij die voldoen aan de voorwaarden van het decreet Toeristische Samenwerkingsverbanden? In welke richting ziet u de TRP-subsidies of andere subsidies evolueren?

In het kader van de TRP-subsidies staat op de website van Toerisme Vlaanderen vermeld dat maar zestien Vlaamse regio's, zes kunststeden en daarnaast gemeenten of clusters, onder strikte voorwaarden subsidieaanvragen kunnen indienen. In de goedgekeurde projecten zitten toch heel wat andere organisaties. Vallen die onder clusterwerkingen? De grote routepaden vind ik daar terug, de Tuinen van Hoegaarden, dat zijn niet dadelijk gemeenten, maar ik veronderstel dat er veel vrijwilligers bij zitten. Vallen die onder de definitie van clusters? Wil dat zeggen dat ook VVV's onder de clusters kunnen vallen? Ik veronderstel dat al die organisaties niet voldoen aan het decreet van 6 maart 2009. Wat moeten we daar verwachten?

Minister, passen deze provinciaal opgestarte clusterwerkingen nog in uw toekomstvisie met betrekking tot de provinciale rol inzake toerismebeleid, gelet op de uitgangspunten in het groenboek Interne Staatshervorming? Op het moment dat het decreet er komt, zal hierover bezorgdheid bestaan.

Ik heb daarnet artikel 11 van het decreet geciteerd. Daar gaat het over bestaande samenwerkingsverbanden van gemeenten en provincies die zich in overeenstemming willen stellen met dit decreet. Ze moeten hun dossier in orde hebben voor het einde van dit jaar. Maar wat is er in de toekomst nog mogelijk om andere toeristische samenwerkingsverbanden op te starten? En wat met die die het einde van het jaar niet halen? Kunnen die nog erkend worden in de toekomst? Als daar het subsidiebeleid op wordt toegepast, maken we op 31 december van dit jaar wel heel belangrijke beslissingen voor die samenwerkingsverbanden.

Er wordt gesteld dat de helft plus één van de stemgerechtigde leden moeten worden aangeduid door de gemeenteraad. Er is blijkbaar ook heel wat onduidelijkheid over wat in het besluit staat en wat in het decreet staat. In het decreet staat niet gespecificeerd wie de gemeenteraad allemaal kan afvaardigen. Kan dat iemand van de gemeenteraad zelf zijn? Kan dat een gewone burger zijn die wordt afgevaardigd via de gemeenteraad? In het besluit van 4 september 2009 wordt daar wel enige insinuatie rond gegeven. Artikel 3, ten derde van dat

besluit stelt immers dat de door de deelnemende besturen afgevaardigde bestuurders en leden van de algemene vergadering bij verlies van hun openbaar mandaat van rechtswege ontslagen worden.

In die zin lezen we dus heel duidelijk dat die mensen in principe over een openbaar mandaat zouden moeten beschikken. Of is het enkel op het moment dat die over een openbaar mandaat beschikken, dat zij dan van rechtswege worden ontslagen? Maar wat dan met diegenen die geen gemeentemandaat hebben?

Daar lijkt een tegenstrijdigheid te zitten. Het is alleszins niet helemaal duidelijk wie de gemeenteraad nu mag afvaardigen naar de toeristische samenwerkingsverbanden.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, collega's, ik zal niet ingaan op een aantal technische aspecten die mevrouw Rombouts aanhaalde. Ik wil enkel onderstrepen dat wij allemaal zeer sterk beseffen en waarderen dat in de toeristische sector de voorbije decennia heel veel inspanningen zijn geleverd en projecten zijn gerealiseerd door en vooral dankzij de inzet van vrijwilligers.

We stellen ook vast dat die hele sector de jongste jaren, zelfs tot op lokaal niveau en tot op het niveau van bepaalde regio's binnen provincies, heel sterk geprofessionaliseerd is. Die professionalisering houdt ook in dat de Vlaamse overheid, provinciale overheid en lokale overheden daar heel wat middelen hebben in gestopt. Je komt dan op een aantal vlakken tot een spanning waarbij structuren en besluitvormingsorganen voor een stuk nog worden bevolkt en beheerst door een aantal vrijwilligers – met alle respect voor wat zij deden en doen – maar waar de overheid, die toch het leeuwendeel van de middelen levert, verhoudingsgewijs minder te zeggen heeft.

We moeten mijns inziens oog hebben voor de inzet van vrijwilligers en verenigingen in de toeristische sector. Maar we moeten ook de financiële inbreng en verantwoordelijkheid van de verschillende overheden naar waarde schatten. We moeten ook, bij het organiseren en het opleggen van bepaalde voorwaarden, een onderscheid maken tussen enerzijds alle formele organen die beslissingen nemen over de begroting, de rekeningen en de financiering van grote projecten, en die het bestuurlijke en financiële kader vastleggen, en anderzijds de werking op het terrein zelf, de concrete projecten en acties, waar vaak heel wat vrijwilligers, verenigingen, gidsen en dergelijke bij betrokken zijn en die dan inhoudelijk kunnen worden betrokken via een stuurgroep of klankbordgroep.

Dat zijn geen formules die uit de lucht komen vallen. Dat zijn technieken en middelen die men in verschillende sectoren hanteert. We moeten daar in de toeristische sector, met de hele hervorming die daar bezig is, op een gelijkaardige manier mee kunnen omgaan, met respect voor alle betrokkenen.

Wanneer bestuursorganen gereorganiseerd worden en men heeft onvoldoende plaatsen voor vrijwilligers in de formele bestuursorganen en zij beschouwen de opname in een stuurgroep als een degradatie, heb ik daar alle begrip voor. Maar men moet ook oog hebben voor de zeer substantiële inbreng van verschillende overheden in de bestuurlijke organen en instanties van toeristisch-recreatieve initiatieven.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, mevrouw Rombouts, uw eerste vraag kan positief beantwoord worden. Er werd heel veel inspanning geleverd om ervoor te zorgen dat het decreet over de toeristische samenwerkingsverbanden bekend zou worden gemaakt. Ik heb daarvoor zelfs een tewerkstellingsproject gesubsidieerd, onder meer bij de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Die heeft daarvan gebruik gemaakt om een ronde van Vlaanderen in te richten in de tweede helft van 2009 en daarbij werden presentaties gegeven over het nieuwe decreet. Dit gebeurde in de diverse provincies en op verschillende

locaties onder meer in Malle, Heusden-Zolder, Vilvoorde, Torhout en Temse. De infosessies werden mee voorbereid door Toerisme Vlaanderen.

De presentatie werd ook gegeven op het overleg van 20 november 2009 met de toeristische regiocoördinatoren, een overleg dat Toerisme Vlaanderen tweemaal per jaar organiseert. Het decreet en het uitvoeringsbesluit staan ook online op de website van de VVSG onder het thema 'toerisme'. Daarnaast heeft de VVSG met die ondersteuning ook een brochure uitgegeven: 'lokaal toerismebeleid'. De brochure en de presentaties door de VVSG werden dus mogelijk gemaakt door een subsidiëring van een toeristisch tewerkstellingsproject.

Het decreet, het uitvoeringsbesluit en het aanvraagformulier staan uiteraard ook online op de website van Toerisme Vlaanderen. Het is uiteraard zo dat alle verschillende beleidsverantwoordelijken met hun vragen terecht kunnen bij de juridische dienst van Toerisme Vlaanderen.

Ik kom tot uw tweede vraag, maar ik denk dat er sprake is van een zekere verwarring. Het decreet dat werd goedgekeurd, gaat over de toeristische samenwerkingsverbanden. Men kan erkend zijn zonder dat men een toeristisch samenwerkingsverband is. Er bestaat ook de mogelijkheid voor de Toeristische Recreatieve Project-subsidies. Men kan een TRP hebben zonder dat men een toeristisch samenwerkingsverband heeft.

Wat we gedaan hebben met het decreet Toeristische Samenwerkingsverbanden, is precies het verbreden van de mogelijkheden om toeristisch samen te werken. Met het decreet dat bestond, was dat in hoofde van bijvoorbeeld provincies en gemeenten, onmogelijk: ze konden niet naar de gemengde samenwerkingsverbanden gaan. Ik heb er met het decreet, dat trouwens parlementsbreed gesteund werd, voor gezorgd dat je meer toeristische samenwerkingsverbanden kunt hebben, specifiek – en hiermee verwijst ik al naar uw laatste vraag – omdat je toeristische actoren hebt op provinciaal vlak, op gemeentelijk vlak en op Vlaams vlak. Vanuit het terrein kwam de opmerking dat er werd samengewerkt, door provincies en gemeenten bijvoorbeeld, maar dat men daarmee in de onwettigheid zat. Het decreet op de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden liet het immers niet toe. Ik heb dat willen verbreden. Ik denk dat de mogelijkheid goed is. We hebben de zaak aangepakt en nu zijn er meer mogelijkheden.

Dit betekent niet dat je een toeristisch samenwerkingsverband moet zijn om een subsidie te krijgen. Je kunt ook erkend zijn door Toerisme Vlaanderen voor TRP's zonder tot een toeristisch samenwerkingsverband te behoren. Voor de andere subsidiestromen hoeft je zelfs geen erkende vereniging te zijn: ik denk dan aan evenementen, aan toeristische tewerkstellingsprojecten, aan het Kunststedenactieplan, aan Impuls Kust en aan Toerisme voor Allen. Ik denk dat uw vraag een beetje gebaseerd is op een misvatting van uwentwege.

Hiermee kom ik bij uw laatste vraag. Ik meen dat een en ander inderdaad past in het groenboek. U weet dat we in het groenboek uitgaan van een driedelig niveau voor wat toerisme betreft. We hebben Toerisme Vlaanderen, we hebben de provinciale toeristische organisaties en we hebben ook de gemeentelijke en intergemeentelijke organisaties.

Er werden bijkomende vragen gesteld. De laatste zal ik moeten bekijken, want daarop ben ik niet voorbereid. U kunt misschien een schriftelijke vraag stellen zodat ik de kwestie kan onderzoeken. Wat de vraag over de erkenning van de bestaande betreft, denk ik dat het decreet zelf in zijn slotbepaling, een antwoord geeft. Wie binnen het jaar na de inwerkingtreding van de bestaande samenwerkingsverbanden van gemeenten en provincies geen aanvraag tot erkenning indient, verliest, in overeenstemming met de nieuwe bepaling van het decreet, de erkenning.

De sancties staan in het decreet zelf: de deelnemende gemeenten en provincies moeten bij gebrek aan een decretale rechtsgrond om de samenwerking voort te zetten hun deelname aan de samenwerking stopzetten. Ze hebben dat jaar gekregen om zich te conformeren. Dat is duidelijk bekendgemaakt bij iedereen. Ze hoeven binnen dat jaar nog geen beslissing te

hebben van Toerisme Vlaanderen. Als ze de aanvraag gedaan hebben binnen dat jaar, zijn ze in orde. Als ze dat niet gedaan hebben, voldoen ze niet meer aan de voorwaarden van het decreet. Dat betekent natuurlijk niet dat ze in de toekomst niet erkend kunnen worden. Dan zullen ze een nieuwe aanvraag moeten indienen om als nieuw samenwerkingsverband te worden erkend conform het decreet.

Zoals ik op uw laatste bijkomende vraag al antwoordde: ik moet dat eens nakijken.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Inzake de tweede vraag ben ik een beetje gerustgesteld. Het is niet vanuit een misvatting dat ik het ene naast het andere zag. Ik zag inderdaad ook dat de subsidies en de toeristische samenwerkingsverbanden twee gescheiden zaken waren. Ik hoorde dat ze elders werden gekoppeld, vandaar mijn vraag: is het de bedoeling om op beleidsniveau de zaken te gaan koppelen? We hebben net al een pleidooi gehad over ondersteuning en subsidiëring. Ik begrijp dat er geen koppeling zal zijn in de toekomst. De verschillende partners en organisatoren zullen in de toekomst alsnog hun subsidies kunnen aanvragen, of ze nu in een toeristisch samenwerkingsverband zitten of niet. Ik hoop dat u dat kunt bevestigen.

De laatste vraag ging over de toekomst in het groenboek Interne Staatshervorming. Op de verschillende niveaus zijn er verschillende partners en wordt het toeristisch beleid uitgezet. Dat is vandaag zo, maar hoe ziet u dat in de toekomst? Blijft iedereen zoals vandaag voort werken? In de provincie Antwerpen hebben we een provinciale toeristische afdeling, maar we hebben ook een Vlaamse afdeling. Zullen er herschikkingen gebeuren? Hoe verhoudt dat zich dan tot de gemeentelijke clusterwerkingen die nu allemaal bezig zijn rond de toeristische samenwerkingsverbanden?

Inzake de timing heb ik begrepen dat in de toekomst in principe te allen tijde nog nieuwe samenwerkingsverbanden kunnen worden opgericht. Dat staat tegenover de slotbepaling zoals ik die begreep. Ik verneem van de heer Durnez dat ze in principe vallen onder het decreet Intergemeentelijke Samenwerking. Kunnen ze onder dit decreet nog nieuwe aanvragen op dezelfde manier indienen? Dat is voor mij niet duidelijk. Stel dat we vandaag nog geen toeristisch samenwerkingsverband hebben, en binnen 2 jaar willen we er een oprichten met verschillende partners, kunnen we dan op dezelfde wijze een aanvraag indienen voor een toeristisch samenwerkingsverband?

Betreffende de mandatarissen zal ik inderdaad een schriftelijke vraag indienen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voor alle duidelijkheid: voor een toeristisch recreatief project heeft men een erkenning nodig. Men hoeft echter geen samenwerkingsverband op te richten. Men kan perfect erkend zijn door Toerisme Vlaanderen om in aanmerking te komen voor een toeristisch recreatief project zonder een samenwerkingsverband op te richten. Een samenwerkingsverband moet natuurlijk wel voldoen aan de voorwaarden om erkend te kunnen worden. Elke organisatie met rechtspersoonlijkheid kan voldoen aan de voorwaarden, net zoals voorheen. Dat kan nog altijd.

Wie dat doet in een samenwerkingsverband binnen zijn gemeente, tussen gemeenten, interprovinciaal of met de provincie, moet voldoen aan bepaalde voorwaarden. Maar dat is een verruiming van de bestaande mogelijkheden! Ik kan het niet genoeg benadrukken. Dit kon voorheen niet, dat was de kritiek op het decreet dat tot dan toe van kracht was. Ik hoop dat dit duidelijk is.

Het groenboek is in volle discussie. Ik kan het alleen maar herhalen: het groenboek gaat uit van drie niveaus. De provinciale toeristische organisaties blijven behouden. Op het Vlaamse niveau is er Toerisme Vlaanderen. Er zijn de gemeentelijke niveaus. Het is wel mijn bedoeling om in de toekomst betere afspraken te maken over wie wat doet. Voor bijvoorbeeld

de binnenlandse marketing is het beter die afspraken te maken. Het zit ook in de reorganisatie van Toerisme Vlaanderen begrepen dat je elkaar niet voor de wielen rijdt. Je moet goede afspraken maken, zodat iedereen daarin zijn klemtonen kan leggen.

Het decreet is heel duidelijk: je moet niet binnen die overgangsperiode een aanvraag indienen om erkend te worden als toeristisch samenwerkingsverband. Het decreet zegt: “Met het oog op de ontwikkeling, promotie en kwaliteitszorg van het toeristische aanbod kunnen gemeenten en provincies, onder de voorwaarden vermeld in dit decreet, een toeristisch samenwerkingsverband tot stand brengen of ertoe toetreden, al dan niet belast met welbepaalde beleidsuitvoerende taken op het vlak van Toerisme”.

En dan worden alle voorwaarden vermeld. Als je tot nu toe nooit iets hebt ontwikkeld in verband met toerisme, en je wilt in 2014 – gesteld dat het decreet dan nog bestaat, maar het is niet een decreet dat vervalt – een toeristisch samenwerkingsverband opzetten, dan moeten enkel de bestaande verbanden, die niet beantwoorden aan het decreet Intergemeentelijke Samenwerkingsverbanden, met die overgangsbepaling rekening houden. We hebben gezegd dat ze een jaar de tijd hebben na de inwerkingtreding. Ze zijn op alle mogelijke manieren daarvan op de hoogte gebracht, onder meer via de VVSG. Ze moeten niet erkend zijn binnen die periode: het volstaat dat ze het indienen binnen die periode. Het kan dan nog zijn dat Toerisme Vlaanderen nog wat tijd nodig heeft om dat allemaal te onderzoeken en om daarover in dialoog te treden, maar ze moeten het wel indienen. Doen ze dat niet, dan belet niets hen om, conform de voorwaarden van het decreet, later een aanvraag in te dienen om dan een eerste erkenning te krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik ben gerustgesteld door het antwoord op mijn tweede vraag. Ik ga ervan uit dat het in de toekomst zal zijn zoals het vandaag is. Dat is goed.

Minister, ik ben voor wat het groenboek betreft bezorgd omdat daarin in principe een keuze wordt gemaakt tussen grondgebonden en niet-grondgebonden thema's. Ik begrijp dat u Toerisme op de verschillende niveaus behoudt. Moet ik daaruit afleiden dat u Toerisme als een grondgebonden thema ziet? Of is daar om bepaalde redenen van afgeweken? Als wij Toerisme beschouwen als een grondgebonden thema, leeft vervolgens de bezorgdheid hoe wij tegen Brussel aankijken. Wil dat zeggen dat Brussel een volledig apart toeristisch beleid gaat voeren waarop wij geen impact meer zullen hebben? Vanwaar die grondgebondenheid voor Toerisme? Waarom de afwijkingen?

Minister Geert Bourgeois: U haalt twee zaken door elkaar. Volgens de staatsinrichting en de bevoegdheidsverdeling binnen België is Toerisme een gemengde bevoegdheid: een gemeenschapsbevoegdheid en een gewestbevoegdheid. Inzake vergunningen en dergelijke gaat het om een gewestbevoegdheid, die nu al is toegekend, ook aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, aan Vlaanderen en aan Wallonië. Voor het overige is het een gemeenschapsbevoegdheid.

Als je dat binnen de interne Vlaamse staatshervorming bekijkt, zie je dat een aantal zaken daarin grondgebonden zijn en een aantal andere zaken persoonsgebonden. Deze duidelijke keuze werd gemaakt binnen dat decreet, zonder dat daar een grote theoretische onderbouwing is gebeurd. Een van de bezorgdheden van de provincies was inderdaad dat die provinciale toeristische organisaties, die goed werk leveren, hun werk zouden kunnen voortzetten. Die overkoepelende werking beperkt zich niet tot één bepaalde gemeente. Ze zetten in op regio's.

Deze keuze is gemaakt in dat groenboek. Ik zou dat echter absoluut willen loskoppelen van discussies binnen de eventuele staatshervorming die op ons afkomt. Ik zou in elk geval willen dat wij bevoegd blijven voor de promotie van en de marketing met betrekking tot Brussel. Brussel is onze hoofdstad. Het betreft hier een gemeenschapsbevoegdheid. Ik wil dat graag zo houden.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik kijk uit naar de verdere discussie over het groenboek. Aangezien bepaalde zaken vergelijkbaar zijn, ben ik benieuwd waar er al dan niet afwijkingen zullen zijn.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw Rombouts, indien u wilt dat we de provinciale bevoegdheden afschaffen, zullen we dit in samenspraak met de heer Durnez doen. Dat is zo gebeurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■